

Bianca Nederlof
met illustraties van Conz

HET
RAADSEL
ROND HET RODE
HUIS

HET EERSTE HOOFDSTUK, WAARIN IETS MERKWAARDIGS GEBEURT

Het eerste merkwaardige van die woensdagmiddag gebeurde om kwart voor één. Of, nou ja, het gebeurde niet, het was er.

Half op de stoep voor Brens huis stond een gedeukte witte camper vol roestplekken en met een buitenlands nummerbord. Aan de achterkant waren de ramen afgeplakt met breed zwart plakband.

Bren zette de Spaanse les op zijn iPod stop en haalde de oordopjes uit zijn oren. De afgelopen maanden had hij de hele cursus Engels voor beginners en die voor gevorderden gevolgd, en nu was hij begonnen aan Spaans. Met een Duitse vader en een Franstalige moeder uit België was zijn gevoel voor taal hem zo gezegd met de paplepel ingegoten. Niet dat hij er iets aan zou hebben. Hij was nooit verder gekomen dan Nederland, Duitsland en België, waar zijn ouders en hij dan altijd bij familie logeerden.

Al vaker had Bren gesmeekt om eens naar een ander land op vakantie te gaan, maar zijn vader vond het niet fijn om ergens terecht te komen waar je niet wist of er wel fatsoenlijke douches waren. Als hij niet wist waar hij aan toe was, begon hij met zijn linkeroog te knippen alsof er shampoo in zat. Brens

Bianca Nederlof
Het raadsel rond het Rode Huis
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Omslagillustratie en binnenwerkillustraties: Conz
Trefw.: avontuur, mysterie, vampier, griezelen, Zwarte Woud, Roemenië
NUR 283
ISBN 978 90 448 3877 0
D/2020/4124/132
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

moeder wilde wel reizen, zei ze, maar ze hield niet van autoriteiten die langer duurden dan vijf uur (precies de tijd die nodig was om bij opa en oma in Duitsland te komen). Bovendien was ze doodsbang om te vliegen.

Bren zag zijn ouders in de woonkamer staan. Ze leken druk in gesprek met iemand die op de bank zat.

Vlug liep hij achterom en hij ging via de achtertuin de keuken binnen. Daar bleef hij staan om te luisteren naar de stemmen die uit de woonkamer kwamen.

‘En dan sta je hier ineens voor onze neus!’ hoorde Bren zijn vader in het Duits zeggen.

‘Jullie zullen geen last van me hebben,’ sprak een zware mannenstem. ‘Morgen ben ik weer weg.’

‘Blijf gezellig een paar dagen!’ klonk de stem van Brens moeder, met haar zwierige Franse accent. ‘Je bent hartstikke welkom, hoor. Toch, Karl?’

‘Daar gaat het niet om, Veronique.’ Bren kon bijna horen hoe zijn vader met zijn linkeroog knipperde. ‘Hij heeft zeven jaar lang niets van zich laten horen!’

‘Maar ik heb toch regelmatig kaartjes gestuurd?’ vroeg de onbekende stem, verbaasd over de toon van Brens vader.

‘O ja, ansichtkaarten met “groetjes” erop,’ hoorde Bren zijn vader kwade woorden uitspugen. ‘We hebben je nooit kunnen bereiken!’

Brens tenen wiebelden in zijn schoenen nu hij een idee kreeg van wie de man was. De man over wie zijn moeder het weleens had, maar over wie zijn vader nooit iets wilde zeggen.

Met een zwaai gooide Bren de deur open en hij stapte de woonkamer binnen.

Op de bank zat een man met een wilde bos bruin haar en een zonverbrand gezicht. Hij droeg een jas met camouflageprint en een donkergroene broek met wel tien zakken. Aan zijn voeten staken stevige zwarte laarzen. Met modder eraan.

Er verscheen een grote lach op zijn gezicht toen hij Bren in het oog kreeg. ‘Bren!’ riep hij uit, alsof Bren zelf niet wist dat hij Bren heette. ‘Wat geweldig om jou te zien!’ De man sprong op en omhelsde hem. Een geur van verwildering wolkte om hem heen.

Bren worstelde zich los, wat niet meeviel, want de man hield hem behoorlijk stevig vast. Eindelijk verminderde de beklemmende greep en kon Bren weer ademhalen.

‘Wie bent u?’ vroeg hij. ‘Oom Waldo?’

De man bulderlachte. ‘Uitstekend! Zelf je eigen vragen beantwoorden, dat is handig. Wat ben je gegroeid! De laatste keer dat ik jou zag, was je nog zo’n klein Bildertje.’ Waldo hield zijn hand een meter boven de grond.

Dit was echt top! Bren had altijd gehoopt dat hij zijn oom nog eens zou zien. De jongere broer van zijn vader reisde al ja-

ren door Europa. Bren bewaarde zijn ansichtkaarten uit allerlei landen in een mapje op zijn kamer. En nu stond zijn oom hier zomaar voor hem! 'Waarom bent u in Nederland, oom Waldo?'

'Geen "u"! Ik ben niet bejaard. En laat dat ge-oom ook maar zitten. Ik ga een bezoekje brengen aan een oude schoolvriend. En ik dacht, laat ik ook meteen maar eens bij de familie langsgaan.'

'En dat vinden wij natuurlijk hartstikke gezellig!' zei Brens moeder. 'Je eet vanavond toch wel mee, Waldo? Ja, natuurlijk eet je mee. Ik ga meteen boodschappen doen.'

'Graag, Veronique.' Waldo glimlachte. 'Maar vanmiddag moet ik eerst richting Amsterdam.'

'Is die camper van jou?' vroeg Bren.

'Uiteraard.' Zijn oom keek bijna verliefd uit het raam naar de wagen.

Dus daarmee reisde hij door Europa!

'Mag ik mee?' Brens tenen tintelden.

Waldo grijnsde en haalde een hand door zijn haar. 'Van mij wel.'

'Wat een leuk idee!' zei Brens moeder enthousiast. Ze klapte er een keer bij in haar handen.

'Daar komt niets van in!' bromde zijn vader.

'Ach, Karl, dat is toch leuk voor die jongen?' Zijn moeder legde een hand op Waldo's arm. 'Dan leert hij jouw broer ook

beter kennen. Bovendien is hij nog nooit in Amsterdam geweest.'

'Ik beloof dat het heel cultureel wordt,' zei Waldo terwijl hij de hand van Brens moeder voorzichtig van zijn arm af duwde.

Brens vader knipperde met zijn linkeroog. Hij snoof.

'Ja hoor, Bren,' besloot zijn moeder. 'Ga maar leuk met Waldo mee. Zijn jullie wel voor het avondeten terug?'

'Top!' riep Bren uit.

'Uitstekend!' Waldo gaf hem een net iets te harde klap op zijn schouder. 'Dan vertrekken we meteen.'

'Hoho,' kwam Brens moeder ertussen. 'Eerst nog een boterham eten.'

'En wat gaan we eigenlijk doen?' vroeg Bren terwijl hij over zijn schouder wreef.

Waldo draaide zich om en bulderde een aanstekelijke lach.